

blev til Lov, kunne forbedre deres Produktionsmaade, saaledes at de opfyldte Lovens Bestemmelser. Særlig en forbedret Køleteknik vil jo være det effektiveste Mittel i denne Retning, og Bestemmelsen vil paa denne Maade blive en Spore til Højnelse af Smørrets Kvalitet overhovedet. Jeg tror, at alene denne ene Bestemmelse i de forskellige Retninger kunde bidrage sit til at styrke det danske Smørs Renomé i England; og skulde der saa være ganske enkelte Mejerier, som paa visse Tider af Aaret ikke kunne naa ned under de $15\frac{1}{2}$ pCt., men maa nøjes med de lavere Priser, de kunne faa herhjemme for deres Produkter under Navn af Vandsmør, ja saa kan det være meget beklageligt for dem, men jeg synes ikke, at man af Hensyn til disse ganske enkelte Undtagelser bør tillade, at der stadig truer denne Fare for det danske Produkts gode Navn, som i det lange Løb kommer til at hæfte ikke ved de enkelte Mejerier, men ved hele Mejeribruget herhjemme. Det gælder jo her som overalt i det moderne Samfund, at der er Tilfælde, hvor det kan være nødvendigt at ofre Hensynet til de ganske enkelte, naar de med eller mod deres Villie komme til at tilføje de andre Skade. Det er jo en Betragtning, som ogsaa hele Udvalget er enig om, hvor det gælder Drøftelsen af den obligatoriske Deltagelse i Forsøgslaboratoriets Udstillinger, og jeg tror, det vil være rigtigst at anlægge det samme Synspunkt ogsaa paa den Bestemmelse, jeg her nævner. Det, vi tilsigte, er altsaa kun et Spillerum, som skulde give større Sikkerhed. Det er det, vi vilde have opnaaet ved Forslaget om at gaa denne halve Procent ned under den engelske Lovs Maksimalbestemmelse. Vi — eller jeg maa her sige jeg — have i alt Fald ikke villet fremsætte Forslag om nogen større Nedsættelse, som alene ved sit betydelig lavere Vandindhold skulde kunne sikre det danske Produkt en gunstig Særstilling paa det engelske Marked, uagtet der maaske i øvrigt var nogen Grund til at tage Spørgsmaalet om en saadan Fremgangsmaade op til Drøftelse. Jeg maa i denne Forbindelse have Lov at henvisse til, at ikke blot i Irland og i Sverige skal der have hævet sig Røster til Fordel for en Maksimumsgrænse af $14\frac{1}{2}$ eller 15 pCt.,

men ogsaa herhjemme har der lydt Røster i denne Retning. Jeg nævner det Forslag, som fremkom paa sydjydske Mejeriforenings Repræsentantskabsmøde i Juli 1910 om at gaa ned til 15 pCt. Jeg tror ogsaa, at store Dele af Handelsstanden vilde sætte overordentlig Pris paa en saadan lavere Vandprocent; og hvad der forekommer mig at veje allerstærkest til, er, at en af vore farligste Konkurrenter paa det engelske Marked, Staten Victoria i Australien, allerede har indført en Maksimalgrænse af 15 pCt. Vi have imidlertid ikke ment foreløbig at ville gaa lavere end til $15\frac{1}{2}$ pCt. Det er jo muligt, at der under Sagens videre Forløb kunde fremkomme Momenter, som kunde tale for en yderligere Nedgang.

Jeg gaar fra dette Punkt, som jeg anser for et af de allerbetydningsfuldeste i Lovforslaget, over til et Par andre Punkter, som ikke have givet sig Udtryk i Ændringsforslag, men som ere omtalte i Betænkningens Tekst. Det første er det Spørgsmaal, som ogsaa den ærede Ordfører fremdrog, og som for et Øjeblik siden det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen) gjorde sig til Talsmand for: Spørgsmaalet om Optagelse af udenlandsk Mælk blandt den Kreds af Varer, som ved deres Forhandling til danske Købere udtrykkelig skulde angives at være af udenlandsk Herkomst. Det er et Ønske, som jo er fremsat af Foreningen af Mælkeleverandører til København og Omegn, og det er jo ganske forstaaeligt, at disse Folk med nogen Uvillie se paa den Mængde af svensk Mælk, der importeres her til København, hvad der kun kan virke i Retning af at hindre en Prisstigning paa deres eget Produkt. Det er ganske naturligt, det er jo meget menneskeligt, det er et Udslag af det Brødnid, som den frie Konkurrence over alt i Samfundet fremkalder, men det er i og for sig ikke nogen Stemning, som det skulde synes at være Rigsdagens Opgave at imødekomme, især da ikke, naar det, som her, vil blive de københavnske Forbrugere og i allerførste Linie den mindre bemidlede Del af de københavnske Forbrugere, som ville komme til at betale Gildet i Form af forøgede Priser paa et saa vigtigt Næringsmiddel, som Mælk er. For